

2024

przeptyw

2025

Sezon 2024/25

przepływ

W czasach pogłębiających się różnic, wykluczających się marzeń oraz przekonań, które nas od siebie oddalają; w czasach, kiedy tożsamość artystyczną często buduje się na zaznaczaniu swojej odrębności i unikalności własnego języka, potrzeba wymiany między różnymi płaszczyznami twórczej i politycznej wyobraźni jest wyjątkowo silna. Teatr, wciąż od nowa mocowany w micie indywidualizmu i rywalizacji, potrzebuje wymiany jak wody.

Towarzysząca nam myśl o budowaniu przestrzeni dla możliwych połączeń między teatrem, osobami twórczymi, publicznością oraz przenikającymi te relacje kontekstami i praktykami, będzie się w tym sezonie realizować pod hasłem ***przepływ***. Ma nam ono przypominać o tym, że warto towarzyszyć sobie wzajemnie w procesach – tych twórczych i tych odbiorczych. Ma też prowokować do namysłu nad dzieleniem się zasobami, narzędziami i strategiami współtworzenia światów, rozpuszczania twardych granic między nimi, przenikania się pomysłów i intuicji.

Przeptyw odsyła nas do myślenia o procesach twórczych i odbiorczych jako o czymś, co jest w ciągłym ruchu, a spotkanie i rozmowę traktuje jako środki pozwalające na przeobrażanie struktur, w ramach których funkcjonujemy. *Przeptyw* poszerza jednostkową perspektywę, skupia się na strumieniach komunikacji, wzajemnego inspirowania się i słuchania siebie nawzajem – jest sugestią akceptowania sprzeczności, które mogą dawać nieoczywiste rozwiązania. Wypracowywanie nowych punktów styku i wprawianie ich w ruch wymaga uznania tego, że nieustannie zadłużamy się w myśleniu i działaniu innym oraz przyjęcia współpracy jako najlepszego z dostępnych modeli bycia i tworzenia.

Otwierający sezon spektakl „**Ep**” w reżyserii **Kuby Krzewińskiego i Agnieszki Jakimiak** z udziałem poety migowego **Adama Stoyanova** stworzy przestrzeń do spotkania osób g/Głuchych i słyszących, różnych języków i rodzajów nienormatywnej performatywności. „**Orfeusz**” reżyserowany przez **Annę Smolar**, czerpiąc z mitologicznych obrazów Hadesu i uruchamiając wielość Orfeusza, stawiać będzie pytanie o współczesne rytuały przejścia. W „**Lagunie**” w choreogra i reżyserii **Pawła Sakowicza** skupieniu na materialności performującego ciała towarzyszyć będą narzędzia kina gatunkowego z pogranicza *body horroru* i horroru psychologicznego.

Z kolei w spektaklu pod roboczym tytułem „**Nad morzem**”, który na podstawie tekstu **Katy Weber** wyreżyseruje **Kornél Mundruczó**, proces głębokiej transformacji bohaterki zacznie rozpuszczać pozornie solidne rusztowanie otaczającego ją świata, stawiając pytanie o to, czy da się wrócić do tego, co było. Sezon zamknie spektakl „**TRZASK PRASK**” **Krzysztofa Zyguckiego**, oparty na „**Dwóch powieściach ruchu**” **Mateusza Górniaka** w adaptacji **Wery Makowskx**. Twórcy_czynie będą poszukiwać sposobów budowania alternatywnych wspólnot.

Program pięciu premier dopełni nurt kuratorski **Michała Borczucha** pod hasłem **TWARZ**. Wychodząc od twarzy jako kategorii, w której przecinają się sprawy tożsamości, siły polityczne i estetyczne, Michał Borczuch zaproponuje dwa formaty działań: pierwszym z nich będzie cykl wywiadów-rzek z osobami reżyserskimi pt. „**Z BLISKA**”, drugim – jednodniowe wydarzenie performatywne, poprzedzone open-callem, który ogłosimy już w połowie września.

Pisarka i dramaturżka **Weronika Murek** poprowadzi cykl spotkań o literaturze „**KASANDRA**”, poświęcony najnowszym publikacjom literatury języków pozacentralnych. Wsłuchując się w głosy tej literatury, będziemy czytać ją jako przepowiednię możliwych zmian geopolitycznych i/lub potencjalnych napięć.

Artystka wizualna **Dominika Olszowy** i kurator **Michał Grzegorzek** zainicjują serię re-enactmentów formatu telewizyjnego z lat 70. „**Sam na sam**”, w którym trwałość materii artystycznej będą badać w kontekście trwałości przeżyć i wzruszeń.

Sezon *przeptyw* przynosi także zmianę w komunikacji wizualnej: w tym roku do współpracy zaprosiliśmy_łyśmy artystę wizualnego **Patryka Różyckiego**, którego malarstwo i rysunki graficznie opracowywać będzie stale współpracujący z TR **Grzegorz Laszuk**.

EP

reżyseria: Kuba Krzewiński, Agnieszka Jakimiak
PREMIERA: 13 września 2024

„ep” – (jęz. mig.) 1. dziwne, nefajne; 2. (czuć się) nieswojo.

„ep” to zapis znaku stworzonego przez społeczność Głuchych (z Warszawy), który nie posiada odpowiednika w języku mówionym.

Czym jest „dziwne”, kto jest „dziwny” i kiedy? Jak rozpoznajemy to, co rzekomo „normalne” i to, co od rzekomej „normy” odstaje? Czy „dziwne” jest niebezpieczne, czy wprost przeciwnie – jest azylem dla tych osób, które inaczej nie potrafią wyrazić siebie? Czemu w społeczeństwie to, co „dziwne”, jest zagrożeniem, a w teatrze i sztuce współczesnej ryzykowna bywa „normalność”?

„Ep” to spektakl właśnie o tym, co „dziwne”. O tym, jak grupy ludzi mogą być dla siebie obce. I o szukaniu nowych języków komunikacji.

Punktem wyjścia do spektaklu był utwór Kuby Krzewińskiego z 2018 roku o tym samym tytule – „Ep” – napisany na poetę migowego Adama Stoyanowa, kontrabasistę Łukasza Owczynnika i multimedia. Tym razem dołącza do nich także aktorka TR Warszawa – Monika Frajczyk.

obsada: Monika Frajczyk, Łukasz Owczynnika (kontrabas), Adam Stoyanov

reżyseria: Kuba Krzewiński, Agnieszka Jakimiak
scenariusz/kompozycja: Agnieszka Jakimiak, Kuba Krzewiński
autor scenariusza migowego i poezji migowej: Adam Stoyanov
scenografia, wideo, kostiumy, światła: Michał Dobrucki
asystentka scenografa: Marysia Godlewska
asystenci osób reżyserskich, inspicjenci: Piotr Piotrowicz, Wojciech Sobolewski
tłumaczka PJM: Marlena Florczyk
produkcja: Fundacja Automatophone, TR Warszawa

Wydarzenie współorganizowane przez Fundację Automatophone oraz Jasną 10: Warszawską Świetlicę Krytyki Politycznej w ramach realizacji zadania publicznego „Jasna 10: Społeczna Instytucja Kultury” finansowanego ze środków miasta stołecznego Warszawy.

Dofinansowano ze środków Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego pochodzących z Funduszu Promocji Kultury.

ORFEUSZ

reżyseria: Anna Smolar

PREMIERA: 30 listopada 2024

Eurydyka umiera w tragicznych okolicznościach. Orfeusz zostaje sam. Co dalej?

Podobno człowiek w żałobie jakoś się trzyma, dopóki funkcjonuje w trybie zadaniowym – powiedzmy, że do pogrzebu. Podobno żałoba zmienia poczucie czasu. Podobno proces żałoby składa się z konkretnych etapów, ale można przez nie przejść różnymi drogami. Jedna wiedzie najpierw przez sawanny, potem przez góryste krajobrazy i morza; inna zaczyna się przy kole podbiegunowym, przechodzi kilka stref czasowych i klimatycznych... Są ludzie, którzy zaczynają ubierać się na czarno, innym trudno zrozumieć dlaczego mieliby to robić. Jedni płaczą, inni nie, choć czują że powinni. Jedni zaczynają performować gesty, których dostarcza tradycja i kultura – innym ulgę przynosi izolacja.

We współczesnym świecie żałoba została usunięta ze sfery publicznej i stała się tematem tabu. Rytuały, które w archaicznych społecznościach miały łączyć jednostkę ze zbiorowością, a przerwane życie z życiem, które dalej się toczy, wygasły lub zostały podważone i wymazane. Spektakl „Orfeusz” przywołuje antyczny mit i stawia pytania o sposoby przeżywania utraty, o zapomniane albo nowe rytuały i ich potencjał wydobywania człowieka z samotności.

Kiedy wychodząc z Hadesu Orfeusz się odwraca, traci Eurydykę na zawsze. Temu momentowi – najczęściej interpretowanemu jako chwila słabości – przyglądają się twórcy „Orfeusza”. To odwrócenie staje się powracającym wciąż refrenem, wokół którego tworzy się teatralna rzeczywistość „Orfeusza” i pogrążonych w żałobie Orfeuszy.

obsada: Jacek Beler, Jan Dravnel, Mateusz Górski, Natalia Kalita, Justyna Wasilewska, Julia Wyszyńska

reżyseria: Anna Smolar

scenariusz i dramaturgia: Anna Smolar, Tomasz Śpiewak

monologi i dialogi: Jacek Beler, Jan Dravnel, Mateusz Górski, Natalia Kalita, Anna Smolar, Tomasz Śpiewak, Justyna Wasilewska, Julia Wyszyńska

scenografia i kostiumy: Anna Met

choreografia scen lalkowych: Natalia Sakowicz

muzyka: Enchanted Hunters (Magdalena Gajdzica, Małgorzata Penkalla)

reżyseria światła: Rafał Paradowski

autorka lalki: Olga Ryl-Krystianowska

asystentka reżyserki: Katarzyna Gawryś

drugi asystent reżyserki: Tymoteusz Sarosiek

inspicjentka: Monika Tuniewicz

PREMIERY W SEZONIE 2024/25:

LAGUNA

choreografia i reżyseria: Paweł Sakowicz
PREMIERA: 7 lutego 2025

Laguna to odcięte od morza i wypchnięte na jego peryferia płytkie ciało wodne o zmiennym kształcie i niepewnej tożsamości. Jest jego częścią, a jednocześnie osobnym bytem, który zakłóca przewidywalność i harmonię krajobrazu. Bywa, że budzi lęk.

Koncepcja choreograficznego spektaklu Pawła Sakowicza wyrasta z ciekawości wobec tego, co nieznanne lub ukryte i co unosząc się niewyraźnie na obrzeżach poznania wywołuje poczucie niebezpieczeństwa, stymulując umysł do produkcji wyobrażeń. I choć „Laguna” jest pierwszym stricte choreograficznym spektaklem w TR Warszawa, to dzięki osadzeniu go w zrębach teatralności i poetyki horroru, będzie dryfować między psychologią relacji władzy, gatunkowym *body horrorem* zanurzonym w fizyczności aktorskiego ciała i estetyką retro sci-fi.

„Laguna” będzie także próbą odpowiedzi na pytanie o to, jak wytwarzać choreograficzny język strachu na scenie i poza nią. Co może nas w samym ruchu przerażać i fascynować jednocześnie? Jaka jest relacja między napięciem teatralnym i mięśniowym oraz co przynosi ulgę w sytuacji realnego spotkania ciał, które przez krótką chwilę chcą się razem bać.

obsada: Dobromir Dymecki, Mateusz Górski, Natalia Kalita, Rafał Maćkowiak,
Sebastian Pawlak, Agnieszka Żulewska

choreografia i reżyseria: Paweł Sakowicz
tekst i dramaturgia: Anka Herbut
scenografia: Iza Tarasewicz
kostiumy: Milena Liebe
muzyka: Justyna Stasiowska
reżyseria światła: Jacqueline Sobiszewski
asystentka reżysera: Monika Tuniewicz
inspicjent: Wojciech Sobolewski

PREMIERY W SEZONIE 2024/25:

NAD MORZEM (tytuł roboczy)

reżyseria: Kornél Mundruczó

PREMIERA: 11 kwietnia 2025

Osią planowanej na wiosnę premiery duetu Mundruczó/Weber jest opowieść o kobiecie, która wychodzi z odwyku i wraca do swojego dawnego życia. Kiedy jej nie było, świat się nie zatrzymał, ale pod wpływem alkoholu i tak wyglądał zupełnie inaczej niż teraz. Nie wiadomo, czy da się wrócić do tego domu, do tej pracy, do przyjaciół wznoszących toasty na wernisażach i premierach czy do rodziny, która pewne doświadczenia wolałaby wymazać, a na nowe nie jest jeszcze gotowa.

„Nad morzem” to poetycko-analityczne studium choroby, która na mikropoziomie dotyczy głównej bohaterki i bliskich jej osób, ale w szerszym planie staje się zapisem niekończącego się procesu zdrowienia relacji społecznych i całych społeczeństw. Spektakl za pomocą krytycznych narzędzi będzie dekonstruował patriarchalne modele rodzinne i artystyczne, rozprawiając się z pozornie niewinną kategorią talentu, krusząc mit geniusza i posągi dawnych mistrzów. Alternatywy szukając w próbach ustanowienia nowych, kobiecych lineażów.

w obsadzie m.in.: Izabella Dudziak, Dobromir Dymecki, Mateusz Górski, Justyna Wasilewska, Julia Wyszyńska, Mirosław Zbrojewicz, Agnieszka Żulewska

w zespole realizatorskim m.in.:

reżyseria: Kornél Mundruczó

tekst: Kata Weber

asystent reżysera: Wojciech Sobolewski

inspicjent: Piotr Piotrowicz

PREMIERY W SEZONIE 2024/25:

DEBIUT TR: **TRZASK PRASK**

spektakl na podstawie „Dwóch powieści ruchu” Mateusza Górniaka

reżyseria: Krzysztof Zygucki

PREMIERA: 28 czerwca 2025

On. Łowca mocnych wrażeń, amator wybuchów, pięknych chłopców i najgorszych zombiewesternów. Lubi kino akcji, ceni sceny terroru i szybką jazdę.

Ona. Zabiegana, ale niespieszna. Nic nie robi, a jest ciągle zajęta. Zawsze czule się żegna. Lubi być w drodze i nigdy za siebie nie płaci.

Łączy ich to, że są młodzi i że mają odwagę rzucić to wszystko i nigdy nie wrócić. Ich wspólna podróż to opowieść o pięknie buntu. Na końcu słychać pytanie: czy nowa wspólnota jest możliwa (i czy wydarzy się lesie)? Na końcu jest też smutek.

„TRZASK PRASK” to adaptacja „Dwóch powieści ruchu” Mateusza Górniaka, który bezpretensjonalną czułością obejmuje wszystkich_e żyjących_e po swojemu, świetnie rozumiejąc radości i troski płynące z życia pod prąd. Twórcy_czynie spektaklu opowiadają najbardziej banalne i jednocześnie najważniejsze na świecie historie – historie osób, które ekstatycznymi haustami łapiąc zalewającą je rzeczywistość, próbują poradzić sobie z własnym smutkiem. Całość staje się inspiracją do namysłu nad kapitalistycznym pędem i do projektowania alternatywnych scenariuszy. Żeby dotrzeć na skraj lasu i zobaczyć, jak piękny może być moment zatrzymania, trzeba wyruszyć w podróż. A powrót do rzeczywistości bywa tak samo trudny jak decyzja, żeby zacząć wytyczać własną drogę.

w obsadzie m.in.: Jan Dravnel, Izabella Dudziak, Monika Frajczyk

reżyseria: Krzysztof Zygucki

adaptacja i dramaturgia: Wera Makowskx

scenografia, kostiumy, światło: Julia Furdyna, Zofia Tomalska

choreografia: Magdalena Kawecka

muzyka: Joanna Szczęsnowicz

asystentka reżysera: Monika Tuniewicz

TWARZ

nurt kuratorski Michała Borczucha

Co mówi twarz albo co pokazuje? Czy nosi w sobie jeszcze obietnicę reprezentacji? Na ile jest cielesna? Czy może w ogóle być naga? Funkcjonując dziś na przecięciu porządków estetycznych i symbolicznych, władzy, polityki i tożsamości, twarz posługuje się różnymi językami. Starosłowiańska etymologia słowa „twarz” odsyła jednak w obszary tworzenia i/lub wytwarzania (od czasownika *tvoriti* – tworzyć, kształtować, robić coś, powodować powstanie czegoś). W perspektywie performatywności kierunek ten pobudza znacznie bardziej niż tradycyjne dualistyczne przekonanie o twarzy jako ekspresji jakiegoś ukrytego przed wzrokiem wnętrza. Może więc nie tyle nosimy twarz, co pozwalamy jej się wydarzać?

Skoro twarz poddawana bywa modyfikacjom, jest monitorowana i skanowana w przestrzeni publicznej; skoro są twarze generowane przez AI, to czy granic między twarzą intymną i publiczną nie należałoby zasypać? Albo przynajmniej zacząć wytyczać od nowa?

Badaczka Anna Szyjkowska–Piotrowska zwraca uwagę na radykalną transformację obrazowości i dyskursywności twarzy i proponuje nową kategorię – *po-twarz*. Kurator i artysta Bogomir Doringier tendencje do zasłaniania i/lub zamazywania twarzy określa kategorią *faceless* (pol. *bez twarzy*) i wiąże je z rozrostem mediów społecznościowych, lękiem przed utratą prywatności i rozbudowanymi systemami inwigilacji.

A z drugiej strony, przecież wszystkich_e nas obowiązuje RODO, ale dbając na co dzień o poufność danych, nie zasłaniamy wcale własnych twarzy – traktujemy je raczej jako naszą wizytówkę. A skoro twarz nie jest na ogół „treścią poufną”, to może nie jest też do końca nasza?

Nurt kuratorski Michała Borczucha tworzyć będą dwa rodzaje działań: pierwszym z nich będzie zapoczątkowany open callem program wspierający formy performatywne, w których twarz jest głównym materiałem twórczym; na drugi złożony cykl spotkań z osobami reżyserskimi w formie wywiadu-rzeczki odbywający się pod hasłem **Z BLISKA**.

KASANDRA

cykl rozmów o literaturze

koncepcja i prowadzenie: Weronika Murek

Zaczął się od tego, że Kasandra, mitologiczna królewna trojańska, miała dar przewidywania przyszłości: wiedziała, co się wydarzy i wiedziała też, że nikt jej nie posłucha. Takie przekleństwo rzucił na nią za nieodwzajemnioną miłość Apollo.

Później pojawiła się intuicja, że literatura może służyć do wcześniejszego wykrywania potencjalnych kryzysów politycznych na świecie. Za tą intuicją blisko dziesięć lat temu poszedł niemiecki badacz Jürgen Wertheimer, profesor Uniwersytetu w Tybindze. Ze swoim pomysłem zgłosił się do ministerstwa obrony Niemiec i dziś nad zainicjowanym przez niego „Projektem Cassandra” pracują już dziesiątki literaturoznawców_czyń, a z owoców ich pracy korzystają organizacje związane z obronnością.

Czy literatura może więc przepowiadać przyszłość i pomagać w mapowaniu kryzysów? I czy mając w pamięci mit Kasandry jesteśmy w stanie przystać na to, że fikcja literacka może stanowić system wczesnego ostrzegania? Czego możemy się dowiedzieć o przyszłości czytając dziś współczesną literaturę języków pozacentralnych? Jakie narzędzia, kompetencje i jaka wrażliwość są nam potrzebne, by usłyszeć ważne przesłania dotyczące przyszłości, które niesie jej głos?

CYKL SPOTKAŃ PERFORMATYWNYCH O SZTUCE

koncepcja: Michał Grzegorzek, Dominika Olszowy

„Czy jest pan rzeźbiarzem, malarzem, czy człowiekiem teatru? Za kogo się pan uważa?”

Wiosną zainaugurujemy cykl spotkań z osobami pracującymi na styku sztuk wizualnych i performatywnych, zainspirowany programem telewizyjnym „Sam na sam z Władysławem Hasiorem” z 1974 roku. Kreatywny re-enactment telewizyjnego formatu będzie powrotem do formuły emocjonujących spotkań artystów_ek z publicznością, do tworzenia krytyki na żywo oraz performowania nowego języka, jakim możemy mówić dziś o sztuce.

W legendarnym programie prowadzący program, krytyk i krytyczka rozmawiają z artystą o współczesnej im sztuce, jej związkach z teatrem, polityką i filozofią. Skupiając się na działaniach Hasiora, krytykują ulotność jego prac, próbując jednocześnie formułować uniwersalne prawdy na temat twórczości artystycznej w ogóle. Tytułowego bohatera tymczasem trwałość materii artystycznej interesuje jedynie w kontekście trwałości przeżyć i wzruszeń.

W „Cyklu spotkań...” będziemy się z publicznością spotykać w scenografii-wystawie przygotowanej przez zaproszone osoby artystyczne i składającej się zarówno z ich wcześniejszych, jak i nowych prac. Rozmowę poprowadzą aktorzy_rki TR, a ich gośćmi_ściniami – poza zaproszonymi artystami_tkami – będą krytyczki, kuratorzy, osoby autorskie i researcherskie tworzące współczesny dyskurs o sztuce. Ten niecodzienny format spotkania publiczności ze sztuką współczesną będzie realizowany w wyjątkowym miejscu: na wystawie na scenie podczas performansu w teatrze. Albo w performatywnym eseju krytycznym o sztuce.

REZYDENCJA DRAMATURGICZNA

Sezon **przeptyw** to okazja, by zastanowić się nad procesami twórczymi, które odbywają się w wieloosobowych zespołach – nad dynamiką relacji i amplitudą sprawczości. Temu dedykuje swoją rezydencję artystyczną w TR Warszawa **Eugenia Balakireva**.

Podczas rezydencji dramaturżka będzie przyglądać się kolektywnej pracy nad spektaklem jako strefie wzajemnych wpływów między osobami, zajmującymi różne pozycje w strukturze zespołu (w tym zespołu technicznego, administracyjnego czy rozwoju publiczności). Będzie rejestrować pomysły i działania, które pojawiają się w procesie pracy (także tej emocjonalnej), ale nie manifestują się w finalnej formie spektaklu: porzucone koncepty, zaniechane praktyki i słabnące w procesie pracy kierunki. Interesować ją będzie to, czym jest indywidualna sprawczość w sytuacji współtworzenia oraz kto i w jakim zakresie może eksperymentować z jej granicami.

Eugenia Balakireva została wyróżniona przez Zespół programowy TR Warszawa nagrodą w postaci rezydencji dramaturgicznej podczas XIII Forum Młodej Reżyserii organizowanego przez Akademię Sztuk Teatralnych im. Stanisława Wyspiańskiego w Krakowie.

DZIAŁANIA PEDAGOGICZNO-TEATRALNE I DOSTĘPNOŚCIOWE:

PEDAGOGIKA TEATRU

Program **Działu pedagogiki teatru i dostępności TR Warszawa** to działania edukacyjne, dające możliwość doświadczenia głębszego, bardziej aktywnego kontaktu z teatrem. W ramach stałego programu działań w sezonie 2024/25 planujemy kontynuację warsztatów:

Mama, tata do teatru! – warsztaty pedagogiczno-teatralne dla dzieci widzów_ek realizowane w trakcie trwania wybranych spektakli;

MAŁY TR – warsztaty integracyjne dla dzieci z przedszkoli i szkół podstawowych, wprowadzające najmłodszych w świat teatru;

MŁODY TR – pobudzające do krytycznego odbioru sztuki warsztaty dla klas ze szkół ponadpodstawowych, na przykładzie spektakli TR Warszawa pozwalające odkryć język teatru i funkcje sztuki współczesnej;

bilet MŁODY TR – grupowe warsztaty wprowadzające w spektakl i realizowane dla grup w ramach zakupu biletu poszerzonego o działania edukacyjne. Spektakle rekomendowane do realizowania biletu to: „Za dużo wszystkiego”, „Fantazja”, „Między nami dobrze jest” i „Rodzina”;

WARSZTATY OTWARTE – warsztaty dla dorosłych widzów_ek TR realizowane do wybranych spektakli;

ARCHIPELAG TR – inspirowane premierami TR cykliczne spotkania/warsztaty dla stałej grupy seniorów_ek.

DOSTĘPNOŚĆ

Działania na rzecz poprawy dostępności w TR Warszawa to długofalowy proces, którego efekty nie są natychmiastowe, ale mają realny wpływ na zmiany społeczne wewnątrz instytucji i poza nią. W ramach działań planowanych na sezon 2024/25, oprócz realizowania polskich napisów, audiodeskrypcji i tłumaczenia na PJM podczas wybranych spektakli, zrealizujemy m.in. „**Korepetycje dla słyszących**”, czyli spotkanie wprowadzające w świat osób g/Głuchych, towarzyszące premierze spektaklu „Ep” w reż. Kuby Krzewińskiego i Agnieszki Jakimiak. Dla osób z niepełnosprawnościami wzroku wprowadzimy w tym sezonie dotykowe zwiedzanie scenografii **touch tour (TT)** dostępne przed wybranymi spektaklami z audiodeskrypcją. Weźmiemy również udział w Festiwalu Kultury Bez Barrier.

PROJEKTY SPECJALNE

TISZ TR 2024-2026

To czwarta edycja projektu z cyklu „**Teatr i Szkoła**”, który poprzez praktykę teatralną wprowadza młodych odbiorców_czynie kultury w świat sztuki. Punktem wyjścia dla wspólnego spotkania TR Warszawa i szkoły, która zostanie wybrana w wyniku rekrutacji, będzie twórcza refleksja na temat przyszłości. Etapowany na trzy lata program zakłada działania pedagogiczno-teatralne dla społeczności szkolnej realizowane przez pedagogów_żki teatru oraz profesjonalnych twórców_czynie współczesnego teatru. Celem projektu jest przeprowadzenie warsztatów integracyjno-teatralnych dla całych klas oraz twórcza praca osób uczniowskich z osobami artystycznymi nad powstaniem performansu i spektaklu o potrzebach młodzieży. Efektem projektu będzie stworzenie bezpiecznej przestrzeni do prowadzenia międzypokoleniowego dialogu.

Dofinansowano ze środków Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego pochodzących z Funduszu Promocji Kultury – państwowego funduszu celowego.

KLASY PARTNERSKIE

W ramach realizacji działań edukacyjnych dla młodzieży współpracujemy z wybranymi szkołami. Dział pedagogiki teatru i dostępności we współpracy z opiekunami_kami grupy tworzy autorski program warsztatów dostosowany do potrzeb grupy i uzupełniający program nauczania o działania pedagogiczno-teatralne (XII Liceum Ogólnokształcące im. Marii Konopnickiej w Warszawie; Społeczne Liceum Ogólnokształcące nr 7 im. Bronisława Geremka).

WSPÓŁPRACE:

KEM SZKOŁA

Sezon **przełtyw** jest dla nas kolejną okazją do spotkania z queerowo-feministycznym kolektywem **KEM**, którego działania utrzymują się na styku choreografii, performansu, polityczności sztuki i praktyk społecznych. Od 2020 roku KEM prowadzi eksperymentalny program edukacyjny **KEM Szkoła**, w ramach którego wspiera rozwijanie indywidualnych i kolektywnych praktyk artystycznych uczestników_czek. W sezonie 2024/25 po raz drugi wspieramy te działania, dzieląc się naszą przestrzenią i zasobami. Prowadzona przez Iana Kalera pod koniec sierpnia próba otwarta dla publiczności była zwiastunem naszego nowego sezonu.

FESTIWAL MUZYKI WSPÓŁCZESNEJ WARSZAWSKA JESIEŃ”

W ramach kontynuacji wieloletniej współpracy z festiwalem „Warszawska Jesień” dwukrotnie zaprezentujemy koncert HAŃBY! – zespołu grającego muzykę z pogranicza folku, muzyki klezmerskiej, punku i posiadającego bardzo wyrazisty idiom estetyczny, brzmieniowy i ekspresyjny. Napisane specjalnie na okazję koncertu teksty Grzegorza Uzdańskiego doskonale wyczuwają retorykę, jaką posługuje się zespół. Jest to więc bezprecedensowa sytuacja: po raz pierwszy w historii festiwalu „Warszawska Jesień” odbędzie się koncert z piosenkami. Po prostu Hańba!

Podczas koncertu wykonane zostaną utwory skomponowane przez: Katarzynę Dziewiątkowską, Annę Ignatowicz-Glińską, Krzysztofa Knittela, Jerzego Kornowicza, Katarzynę Krzewińską, Pawła Malinowskiego, Annę Sowę, Monikę Szpyrkę, Artura Zagajewskiego, Rafała Zapałę.

TR NA FESTIWALACH:

W nadchodzącym sezonie nasze spektakle będzie można oglądać na ważnych ogólnopolskich festiwalach teatralnych. Zaczniemy już 15 września na **Olsztyńskich Spotkaniach Teatralnych**, gdzie zagramy spektakl **„Kiedy stopnieje śnieg”** w reżyserii Katarzyny Minkowskiej, oparty na tekście Tomasza Walesiaka i Minkowskiej. To kipiący nieujawnionymi emocjami, gęsty i trzymający w napięciu portret rodziny, mierzącej się z wielopokoleniowym kryzysem. Spektakl ten zaprezentujemy również 19 listopada na **Ogólnopolskim Festiwalu Sztuki Reżyserskiej „Interpretacje”** w Katowicach. Z kolei 22 października w Poznaniu na **Festiwalu „Bliscy Nieznajomi”** pokażemy **„Toma na wsi”** na podstawie sztuki kanadyjskiego dramaturga Michela Marca Boucharda w reżyserii Wojtka Rodaka. Spektakl ten jest opowieścią o kosztach ukrywania swojej tożsamości i podtrzymywaniu heterospołecznych fikcji.